

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/38/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1218207673
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivana Jahnová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1218207673.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Jahbovej a členiek senátu JUDr. Michaely Královej a JUDr. Nadeždy Wallnerovej v spore žalobcu: BRATISLAVA PROPERTY SERVICES s. r. o., so sídlom Svätovavrinecka 2A, Bratislava, IČO: 35 938 561, zastúpený Právne centrum s.r.o., so sídlom Mýtna 42, Bratislava, IČO: 36 698 873, proti žalovanému: BestWine s. r. o., so sídlom Jelačičova 8, Bratislava, IČO: 46 389 831, zastúpený Advokátska kancelária MCL, s.r.o., so sídlom Mostová 2, Bratislava, IČO: 50 074 369, o uloženie povinnosti vykonať vhodné a primerané opatrenia na odvrátenie hrozacej škody, vedený na Mestskom súde Bratislava IV pod sp.zn. B2-13C/61/2018, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II, č.k. 13C/61/2018-454, zo dňa 17. januára 2023, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava II, č.k. 13C/61/2018-454, zo dňa 17. januára 2023, potvrdzuje.

II. Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava II, rozsudkom č.k. 13C/61/2018-454, zo dňa 17. januára 2023 uložil žalovanému povinnosť zdržať sa odstránenia, zbúrania, demontovania, obkopania, podkopania, posunutia, prevrátenia, premiestnenia či poškodenia stavebného objektu označeného ako „XXX - O. pre C., nachádzajúceho sa na pozemkoch - parcelách reg. „ parc. č. XXXX/X a parc. č. XXXX/XX, zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX pre katastrálne územie Z.. Zároveň súd prvej inštancie rozhodol, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobou doručenu dňa 12.10.2018 sa žalobca voči žalovanému domáhal vydania rozsudku, ktorým by súd uložil žalovanému povinnosť zdržať sa odstránenia stavebného objektu „XXX - O. pre C., nachádzajúceho sa na pozemkoch - parcelách reg. „ parc. č. XXXX/X a parc. č. XXXX/XX, katastrálne územie Z., a to jeho zbúraním, demoláciou, demontovaním, obkopaním, podkopaním, posunutím, prevrátením, prevrhnutím, premiestnením, poškodením; (ii) zakázal žalovanému stavebný objekt „XXX - O. pre C., nachádzajúci sa na pozemkoch - parcelách reg. „ parc. č. XXXX/X a parc. č. XXXX/XX, katastrálne územie Z., odstrániť, zbúrať, demolovať, demontovať, obkopať, podkopať, posunúť, prevrátiť, prevrhnúť, premiestniť poškodiť. Žalobou uplatnený nárok žalobca odôvodnil tým, že je správcom bytového domu a zástupcom vlastníkov bytov a nebytových priestorov bytového domu E. Č.. XX, K., na základe zmluvy o výkone správy bytového domu E. Č.. XX, K.. Uviedol, že žalobca na základe zmluvy o správe, v ktorej je obsiahnuté osobitné splnomocnenie, zastupuje v súdnych konaniach v plnom rozsahu vlastníkov bytov a nebytových priestorov, vlastníci bytov a nebytových priestorov sú vlastníkmi všetkým spoločných častí, zariadení a pozemkov prislúchajúcich

k bytovému domu E. Č.. XX, K., a to okrem iných objektov aj stavebného objektu „ XXX - O. pre C., nachádzajúceho sa na pozemkoch - parcelách reg. „ parc. č. XXXX/X a parc. č. XXXX/XX, kat. úz. Z.. Ďalej uviedol, že kolaudačným rozhodnutím zo dňa 27.09.2010 č. Ú. Q. A. - XXXX/XXXX - N. bolo povolené užívanie stavby - Obytného súboru W. O., časť Q. Q., Q. K., pôvodným vlastníkom prístrešku pre kontajnery bol stavebník - spoločnosť GTC Real Estate Vinohrady s.r.o., so sídlom Ulica 29. augusta 2, Bratislava, IČO: 36 282 570 (ďalej aj GTC Real). Žalobca súdu prvej inštancie vysvetlil, že vlastníci bytov a nebytových priestorov odvodzujú svoje podielové spoluvlastníctvo k prístrešku pre kontajnery od zmlúv o prevode vlastníctva bytu a nebytového priestoru uzatvorených s GTC Real, ktoré v článku III. odseku 3.4 obsahujú ustanovenie: „Príslušenstvom Bytového domu je prístrešok na zberné nádoby na odpad“. Uviedol, že na základe kúpnych zmlúv pôvodný vlastník previedol na vlastníkov bytov a nebytových priestorov spoluvlastnícky podiel k prístrešku pre kontajnery, pôvodný vlastník GTC Real po nadobudnutí právoplatnosti kolaudačného rozhodnutia k prístrešku pre kontajnery nebol povinný vykonať zápis stavby do katastra nehnuteľností, a to z dôvodu, že v zmysle čl. II ods. 1 usmernenia Úradu geodézie, kartografie a katastra SR č. USM_ÚGKK SR_I/2014 zo dňa 14.01.2014 platí, že „Okresný úrad - katastrálny odbor spravidla nezapisuje drobné stavby do katastra“. Prístrešok pre kontajnery je drobnou stavbou v zmysle § 139b ods. 6 stavebného zákona, z uvedeného dôvodu pôvodný vlastník GTC Real neporušil povinnosť, ak nepožiadala o zápis drobnej stavby prístrešku pre kontajnery do katastra nehnuteľností. Prístrešok pre kontajnery je navyše evidovaný na katastrálnej mape. Žalobca ďalej súdu prvej inštancie uviedol, že žalovaný je výlučným vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v obci K. - M.. Č.. G. M., zapísaných v katastri nehnuteľností vedenom Okresným úradom K., katastrálnym odborom na liste vlastníctva č. XXXX, pre okres K. T., obec K. - M.. Č.. G. M. a katastrálne územie Z., a to pozemku - parcely reg. „ parc. č. XXXX/X, ostatné plochy, o výmere XXXX m², a pozemku - parcely reg. „ parc. č. XXXX/XX, zastavané plochy a nádvorja, o výmere XXX m². Uviedol, že ide o pozemky, na ktorých je postavený predmetný prístrešok pre kontajnery, a že vlastnícke právo k týmto nehnuteľnostiam žalovaný nadobudol od pôvodného vlastníka GTC Real v roku 2016. Dodal, že pôvodný vlastník GTC Real previedol v roku 2016 vlastnícke právo k pozemkom, na ktorom je postavený prístrešok pre kontajnery, na žalovaného, a to napriek tomu, že vlastnícke právo k prístrešku pre kontajnery už predtým previedol na vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Žalobca poukázal na to, že žalovaný namiesto zmierlivého riešenia vyzval žalobcu e-mailom zo dňa 14.02.2018 o 13:10 hod. z adresy P.sk na nasledovné konanie: „ Z. taktiež na U. C. A., C. A. G. na G. O.. Z. O., Ž. E. G. V. E. U. na G. G.C. Q. Z. trovy A. K. Z. U. Z..“. Na výzvu žalovaného reagoval zmierlivo a prostredníctvom svojho právneho zástupcu listom zo dňa 15.03.2018 upozornil žalovaného, že prístrešok pre kontajnery je v podielovom spoluvlastníctve vlastníkov bytov a nebytových priestorov a akýkoľvek zásah do ich vlastníckeho práva bude žalobca považovať za protiprávny. Žalobca zdôraznil, že sa pokúsil so žalovaným spor riešiť aj formou usporiadania vlastníckeho práva k pozemku, keď listom zo dňa 23.02.2018 požiadal žalovaného o vyporiadanie vlastníckeho práva k pozemkom, na ktorom je prístrešok postavený, a to formou predaja pozemku do podielového spoluvlastníctva vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Uviedol, že tento zámer sa nezrealizoval pre nezáujem žalovaného. Žalobca následne e-mailom zo dňa 13.08.2018 o 16:17 hod. oznámil žalovanému dôvody, z ktorých žalobca odvodzuje vlastnícke právo k prístrešku pre kontajnery v prospech vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Na e-mail žalobcu a na pokus o zmierlivé riešenie žalovaný reagoval útočne listom, v ktorom žalovaný spochybnil vlastnícke právo vlastníkov bytov a nebytových priestorov k prístrešku pre kontajnery a tvrdil, že sú vlastníkmi len samotných kontajnerov a že on ako nadobúdateľ pozemku je vlastníkom aj stavby, a to slovami: „Predmetný O., Z.Á. V. O. A. C. U. G. O. O. Q. A. Z. C. na G. L.... Ž. Q. C. V. V. A. G. G. V. U. E., Ž. A. L. U., A. C. M.Ô. P. U. U. A., Q. J. G. O. Q. Z., Ž. O. Z. M. K. L. A. C. na A., C. M. F. na G. O....“. Z uvedených písomných vyjadrení žalovaného podľa žalobcu vyplýva, že žalovaný na jednej strane od neho žiada, aby stavbu - kontajnerové stojisko odstránil, a to pod hrozbou, že stavbu žalovaný odstráni sám a bude si uplatňovať náhradu škody za odstránenie, na strane druhej sa žalovaný sám považuje za vlastníka stavby - prístrešku pre kontajnery, a to titulom kúpy pozemku, na ktorom je stavba postavená, žalobca poukázal na to, že v oboch prípadoch žalovaný žiada žalobcu, aby pozemok vypratá a v oboch prípadoch žalovaný vyjadruje jednoznačnú vôľu odstrániť stavbu. Žalobca pred súdom prvej inštancie poukázal na to, že žalovaný sa opakovane vyjadril, že stavbu odstráni sám, a to na jednej strane titulom vypratania svojho pozemku a na strane druhej titulom vlastníctva stavby (právo vlastníka vec zničiť). Z oboch písomných vyjadrení žalovaného podľa žalobcu vyplýva, že žalobcovi ako správcovi prístrešku pre kontajnery, ktorý patrí do podielového spoluvlastníctva vlastníkov bytov a nebytových priestorov, hrozí závažná ujma v podobe zničenia prístrešku pre kontajnery žalovaným na základe jeho vyhrážok. Žalobcovi nezostala žiadna iná možnosť, ako odvrátiť hroziacu škodu, než podaním žaloby, ktorou sa domáha ochrany a uloženia povinnosti žalovanému vykonať vhodné a primerané opatrenia

na odvrátenie hrozacej škody. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný nie je vlastníkom prístrešku pre kontajnery, tak odstránenie prístrešku pre kontajnery by sa považovalo za protiprávne konanie. Žalobca argumentoval, že protiprávnym odstránením prístrešku pre kontajnery by vznikla ujma, ktorú nie sú povinní znášať vlastníci bytov a nebytových priestorov ako podieloví spoluvlastníci prístrešku pre kontajnery ani žalobca ako správca ich majetku. Potrebu súdnej ingerencie žalobca odôvodňoval vážnosťou hrozby, zničenie veci odstránením stavby je podľa jeho názoru potrebné vnímať ako vážne ohrozenie - závažnú ujmu. Uviedol, že zničenie stavby by žalobcovi a vlastníkom bytov a nebytových priestorov spôsobilo vážnu ujmu na právach, okrem samotnej škody na hodnote stavby by žalobca musel zabezpečiť zhotovenie novej veci, ktorej by predchádzalo konanie v súlade so stavebným zákonom, vážnosť škody odvodzoval tiež od toho, že hrozba vážneho ohrozenia existuje bezprostredne.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 119 ods. 1 a 2, § 120 ods. 1 a 2, § 121 ods. 1, § 126 ods. 1, § 417 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“), § 2 ods. 6, § 5 ods. 4, § 6 ods. 2 písm. a) až e), § 8b ods. 1 písm. a), b), c) a d), § 9 ods. 7, § 13 ods. 1, § 19 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej aj zákon č. 182/1993 Z.z.), § 139b ods. 7 písm. a) zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (ďalej aj stavebný zákon). Aplikáciou citovaných ustanovení právnych predpisov na zistený skutkový stav dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná. Súd prvej inštancie žalobou uplatnený nárok kvalifikoval ako žalobu na odvrátenie hrozacej škody podľa § 417 ods. 2 Občianskeho zákonníka a ustálil, že žalobcovi, resp. vlastníkom bytov a nebytových priestorov v bytovom dome na E. F. Č.. XX v K. hrozí zo strany žalovaného vážne a bezprostredné ohrozenie spočívajúce v odstránení či inom poškodení predmetného prístrešku pre kontajnery. Súd prvej inštancie sa ako predbežnou otázkou zaoberal otázkou vlastníckeho práva k predmetnému prístrešku pre kontajnery so záverom, že táto drobná stavba patrí do vlastníctva vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome na E. F. Č.. XX v K.. S námietkou žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní sa súd prvej inštancie nestotožnil. Poukázal na to, že v zmysle § 417 ods. 2 Občianskeho zákonníka má každý, kto je vážne ohrozený, právo sa domáhať, aby súd uložil vykonať vhodné a primerané opatrenia na odvrátenie hrozacej škody. Uviedol, že v prejednávanej príhode nie sú ohrození len vlastníci bytov a nebytových priestorov v bytovom dome (ktorí sú zároveň vlastníckmi prístrešku pre kontajnery), ale súčasne aj samotný žalobca ako správca bytového domu, ktorého povinnosťou (súčasťou výkonu správy) je okrem iného aj starať sa o údržbu a opravu príslušenstva a zabezpečovať služby spojené s odvozom a likvidáciou odpadu (porovnaj § 8a ods. 1 písm. b) zákona č. 182/1993 Z.z. v spojení s čl. III. ods. 1 písm. a) a čl. IV ods. 2 písm. a) zmluvy o výkone správy a § 6 ods. 2 písm. a) a b) zákona č. 182/1993 Z.z.). Dodal, že odstránenie či poškodenie prístrešku pre kontajnery by teda zasiahlo do plnenia povinností žalobcom ako správcem bytového domu, čo by mohlo viesť ku vzniku škody nielen na strane vlastníkov, ale aj na strane samotného žalobcu. Žalobca bol v rámci správy bytového domu oprávnený podať ako zástupca vlastníkov bytov a nebytových priestorov žalobu v tomto súdnom konaní. Podľa názoru súdu prvej inštancie predmetný prístrešok pre kontajnery jednoznačne tvorí príslušenstvo bytového domu, o ktoré sa správca stará, a preto je v zmysle § 9 ods. 7 zákona č. 182/1993 Z.z. oprávnený zastupovať vlastníkov bytov a nebytových priestorov v spore týkajúcom sa tohto prístrešku, resp. správy tohto majetku. Súd prvej inštancie uviedol, že pokiaľ niekto ohrozuje prevádzku tohto príslušenstva bytového domu, je správca oprávnený (ba priam povinný) vo svojom mene a na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov domáhať sa ochrany na príslušnom orgáne verejnej moci, t.j. v tomto prípade podať civilnú žalobu na súd o zdržanie sa takýchto neoprávnených zásahov v zmysle § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka, resp. v zmysle § 417 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie vysvetlil, že správou domu sa rozumie okrem iného aj vymáhanie škody a iných nárokov, ako aj iné činnosti, ktoré bezprostredne súvisia s užívaním domu ako celku jednotlivými vlastníckmi bytov (§ 6 ods. 2 písm. d) a e) zákona č. 182/1993 Z.z.), a že žalobca ako správca bytového domu teda obstaráva všetkým vlastníckmi bytov a nebytových priestorov službu spočívajúcu v hájení ich práv a vymáhaní ich nárokov v konaní pred súdom vo veciach, ktoré sa týkajú predmetného bytového domu a jeho spoločných častí, zariadení a príslušenstva a ich správy. Súd prvej inštancie zopakoval, že správca sa okrem iného stará aj o údržbu a opravu príslušenstva a zabezpečuje služby spojené s odvozom a likvidáciou odpadu, správca je povinný hospodáriť s majetkom vlastníkov s odbornou starostlivosťou a v súlade so zmluvou o výkone správy, dbať na ochranu práv vlastníkov a vykonávať práva k majetku vlastníkov v záujme vlastníkov (§ 8b ods. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 182/1993 Z.z.), pričom medzi výkon práva k majetku nepochybne patrí aj právo domáhať sa ochrany proti tomu, kto do vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje (podľa §§ 126 a 127 Občianskeho zákonníka), alebo kto takýmto neoprávneným zásahom hrozí (podľa § 417 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Súd prvej inštancie poukázal na to, že ak by tomu tak nebolo, správca by nemal

efektívny právny prostriedok, ktorým by túto svoju zákonnú povinnosť mohol splniť; ide preto o rozumné usporiadanie vzťahov, t.j. o výklad, ktorý zodpovedá systematike zákona a účelu sledovanému právnou úpravou. Bolo by absurdné, ak by správca bytového domu na jednej strane mohol zastupovať vlastníkov bytov a nebytových priestorov v súdnom konaní pri vymáhaní škody, ktorá im vznikla činnosťou tretích osôb (§ 8b ods. 1 písm. c) zákona č. 182/1993 Z.z.), avšak na druhej strane by ich nemohol zastupovať v konaní o preventívnej žalobe pred hroziacou škodou. Súd prvej inštancie ďalej argumentoval tým, že zákon č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov rozlišuje len dve situácie, v ktorých v konaní vystupujú priamo vlastníci bytov a nebytových priestorov a správca ich zo zákona len zastupuje (porovnaj § 9 ods. 8 zákona č. 182/1993 Z.z.). V prejednávanom prípade však podľa názoru súdu prvej inštancie nejde ani o jeden z týchto dvoch prípadov, preto bol žalobca ako správca oprávnený podať žalobu vo svojom mene a na účet vlastníkov bytov v zmysle § 9 ods. 7 zákona č. 182/1993 Z.z. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v konaní pritom nebol zo strany žalovaného tvrdený a ani preukazovaný rozpor záujmov správcu a vlastníkov, preto bol správca oprávnený žalobu podať. Rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 19Co/583/2015, na ktoré vo svojich podaniach poukazoval žalovaný, bolo prekonané zmenou právnej úpravy, a to zakotvením výslovného zmocnenia správcu konať vo svojom mene a na účet vlastníkov bytov v konaní pred súdom v § 9 ods. 7 zákona č. 182/1993 Z.z. (novelizačným zákonom č. 283/2018 Z.z. s účinnosťou od 01.11.2018). Skutočnosť, že súd prvej inštancie musel najprv ako predbežnú otázku posúdiť vlastníctvo k predmetnému prístrešku pre kontajnery, nijako nebránila tomu, aby sa žalobca domáhal podanou žalobou uplatnených nárokov. Súd prvej inštancie poukázal na to, že v každom spore, v ktorom sa vlastníci domáha ochrany svojho vlastníckeho práva, sa súd musí najprv zaoberať jeho vlastníctvom ako predbežnou otázkou (porovnaj stanovisko Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.06.1972 sp.zn. Cpj 59/71, R 65/1972). Uviedol, že žalobca vo svojich podaniach požiadal len o to, aby sa súd touto právnou otázkou zaoberal, podanou žalobou si neuplatnil určovací nárok (nárok na určenie vlastníckeho práva) a ani nepožiadaval o vydanie medzitýmneho rozsudku v zmysle § 214 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

4. K samotnej predbežnej otázke vlastníckeho práva, súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že predmetná stavba „XXX - O. pre C. je ako príslušenstvo bytového domu na E. F. Č. XX Z. K. vo vlastníctve vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Uviedol, že ide o drobnú stavbu v zmysle § 139b ods. 7 písm. a) stavebného zákona, ktorá sa nemusí zapisovať do katastra nehnuteľností (porovnaj usmernenie Úradu geodézie, kartografie a katastra SR č. 1/2014). Dodal, že napriek tomu bola poloha tejto drobnej stavby na základe geometrického plánu zakreslená na katastrálnej mape. Poukázal tiež na to, že vlastníci bytov a nebytových priestorov od roku 2010 (t.j. od výstavby bytového domu) až doposiaľ nepretržite užívajú predmetný prístrešok pre kontajnery (žalovaný toto skutkové tvrdenie žalobcu nepoprel, ide teda o nesporné skutkové tvrdenie) v dobrej viere, že im patrí. Podľa súdu prvej inštancie vlastníci bytov a nebytových priestorov sa na základe jednotlivých zmlúv o prevode vlastníctva bytu a nebytového priestoru stali (podielovými) spoluvlastníkmi aj prístrešku pre kontajnery. Súd prvej inštancie mal za to, že žalobca toto svoje tvrdenie preukázal predložením vzorovej zmluvy o prevode vlastníctva bytu a nebytového priestoru a takisto aj predložením konkrétnej zmluvy o prevode vlastníctva bytu a nebytového priestoru zo dňa 30.12.2010 uzavretej medzi spoločnosťou GTC Real Estate Vinohrady s.r.o. ako predávajúcim a T. M. C., O. ako kupujúcim, v ktorých je v čl. III ods. 3.4 jednoznačne uvedené, že príslušenstvom bytového domu je aj prístrešok na zberné nádoby na odpad. Súd prvej inštancie podotkol, že žalovaný toto tvrdenie žalobcu síce spochybnil (poprel), avšak nenavrhol vykonanie žiadneho dôkazu (napr. vyžiadanie všetkých uzatvorených zmlúv z katastra nehnuteľností), a teda v tejto časti neuniesol svoje dôkazné bremeno. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný v rámci procesnej obrany namietal, že predmetný prístrešok pre kontajnery nie je v zmluve riadne špecifikovaný, avšak podľa názoru súdu prvej inštancie je špecifikovaný dostatočne určito na to, aby išlo o platné právne úkony. Zo strany žalovaného pritom v tomto konaní nebolo tvrdené a ani preukázané, že by pri výstavbe predmetného bytového domu bolo postavených viacero prístreškov pre kontajnery. Aj v samotnom kolaudačnom rozhodnutí zo dňa 27.09.2010 je uvedený len jeden prístrešok pre kontajnery, a to práve stavebný objekt „SO 106 - Prístrešok pre kontajnery“. Z vykonaného dokazovania podľa súdu prvej inštancie vyplýva, že stranám sporu je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, o aký konkrétny prístrešok pre kontajnery ide. Súd prvej inštancie preto vyhodnotil procesnú obranu žalovaného v tejto časti ako účelovú argumentáciu. Medzi sporovými stranami bolo podľa súdu prvej inštancie nesporné, že predmetný stavebný objekt „SO 106 - Prístrešok pre kontajnery“ bol postavený stavebníkom (developerom) GTC Real Estate Vinohrady s.r.o. v rámci výstavby stavby (developerského projektu) obytného súboru W. O., časť Q. Q., Q. K., ktorého užívanie bolo povolené kolaudačným rozhodnutím zo dňa 27.09.2010. Uviedol, že predmetný prístrešok pre kontajnery tak bol

zjavne (z logiky veci) postavený ako príslušenstvo predmetného bytového domu na E. F.. Č.. XX, XX/A, XX/B, XX/C, XX/D, XX/E, XX/F Q. XX/G v K.. Dodal, že tento prístrešok pre kontajnery preto tvorí príslušenstvo bytového domu priamo zo zákona (porovnaj § 2 ods. 6, § 5 ods. 4, § 13 ods. 1 a § 19 zákona č. 182/1993 Z.z.). Podľa súdu prvej inštancie z toho vyplýva, že ak by aj tento prístrešok pre kontajnery nebol výslovne uvedený v jednotlivých zmluvách o prevode vlastníctva bytu a nebytového priestoru, nič by to nezmenilo na tom, že s prevodom vlastníckeho práva k bytom a nebytovým priestorom by na ich vlastníkov automaticky - zo zákona - prešlo aj vlastnícke právo k prístrešku pre kontajnery ako ku príslušenstvu bytového domu. Podľa súdu prvej inštancie na tejto skutočnosti nič nemení ani to, že pozemok pod prístreškom pre kontajnery, ktorý bol pôvodne vo vlastníctve stavebníka a vlastníka bytového domu (GTC Real Estate Vinohrady s.r.o.), a ktorý je príľahlý k tomuto bytovému domu (a teda ide o tzv. príľahlý pozemok v zmysle § 2 ods. 6 zákona č. 182/1993 Z.z.), bol neskôr prevedený na žalovaného. Súd prvej inštancie doplnil, že ak už raz tento prístrešok pre kontajnery tvoril príslušenstvo bytového domu, na jeho právnom osude nemohol nič zmeniť neskorší prevod vlastníckeho práva k pozemkom pod týmto prístreškom.

5. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalovaný je podľa výpisu z listu vlastníctva č. XXXX pre k.ú. Z. vlastníkom pozemkov parc. č. XXXX/X a parc. č. XXXX/XX (pôvodne parc. č. XXXX), na ktorých je prístrešok pre kontajnery postavený. Žalobca podľa súdu prvej inštancie listinnými dôkazmi preukázal, že žalovaný s umiestnením prístrešku pre kontajnery na jeho pozemkoch nesúhlasí (čo vyplýva aj z vyjadrení žalovaného v tomto konaní) a dokonca sa žalobcovi vyhrážal jeho odstránením (porovnaj e-mail žalovaného zo dňa 14.02.2018 č.1. 79 a odpoveď žalovaného na e-mail žalobcu zo dňa 13.08.2018 č.1. 86). Súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný aj v tomto konaní spochybňuje, že vlastníci bytov a nebytových priestorov sú vlastníkami prístrešku pre kontajnery, keď tvrdí, že on samotný sa stal vlastníkom tohto prístrešku, a to kúpou pozemkov, na ktorých je tento prístrešok postavený. Súd prvej inštancie argumentoval, že prístrešok pre kontajnery však nebol súčasťou týchto pozemkov, keďže v zmysle § 120 ods. 2 Občianskeho zákonníka stavba nie je súčasťou pozemku, a nebol ani ich príslušenstvom, keďže bol po celý čas príslušenstvom bytového domu. Poukázal na to, že zo zákonnej definície príslušenstva uvedenej v § 121 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že príslušenstvom vecí sú veci, ktoré patria vlastníkovi hlavnej veci a sú ním určené na to, aby sa s hlavnou vecou trvalé užívali. Už z povahy vecí je pritom zrejmé, že prístrešok pre kontajnery je príslušenstvom bytového domu, a nie príslušenstvom pozemku, na ktorom je postavený, keďže slúži vlastníkom bytového domu, a nie vlastníkovi pozemku. Navyše, v kúpnej zmluve o prevode vlastníckeho práva k cestnému telesu zo dňa 08.09.2016 predloženej žalovaným nebol tento prístrešok pre kontajnery výslovne uvedený (na rozdiel od iných stavebných objektov), takže jeho vlastníctvo na základe predmetnej zmluvy nemohlo prejsť na žalovaného. Podľa súdu prvej inštancie vlastníctvo však na žalovaného nemohlo prejsť najmä z dôvodu, že už skôr prešlo na vlastníkov bytov a nebytových priestorov (pozri vyššie). Súd prvej inštancie mal pochybnosti, či sa žalovaný na základe ním predloženej kúpnej zmluvy skutočne stal vlastníkom predmetných pozemkov, keďže samotná zmluva je označená ako kúpna zmluva o prevode vlastníckeho práva „k cestnému telesu“, pričom aj v bode 1.2 zmluvy sú ako predmet kúpy uvedené jednotlivé stavebné objekty, nie však pozemky pod týmito stavebnými objektmi (s výnimkou pozemkov, cez ktoré „prechádza prekládka VN a DKNV“, čo však nie je dostatočne určitá identifikácia pozemkov).

6. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal uloženia povinnosti žalovanému „zdržať sa odstránenia stavebného objektu „SO 106 - Prístrešok pre kontajnery“, nachádzajúceho sa na pozemkoch - parcelách reg. „.. parc. č. XXXX/X a parc. č. XXXX/XX, katastrálne územie Z., a to jeho zbúraním, demoláciou, demontovaním, obkopením, podkopením, posunutím, prevrátením, prevrhnutím, premiestnením, poškodením“. Súd prvej inštancie tento nárok kvalifikoval ako žalobu na odvrátenie hroziacej škody podľa § 417 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a nie ako zapieraciu (negatórnu) žalobu (žalobu o zdržanie sa neoprávnených zásahov do vlastníckeho práva) podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie vysvetlil, že ochrana podľa § 417 ods. 2 Občianskeho zákonníka je namieste tam, kde zásah do vlastníckeho práva ešte len hrozí, kým v prípade uplatňovania ochrany podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka tento zásah už nastal a pretrváva alebo hrozí jeho opakovanie. Samotný zámer začať s neoprávnenou rušivou činnosťou (hrozba, vyhrážanie sa), pokiaľ k jeho realizácii ešte nedošlo, nie je dostačujúci na podanie žaloby o zdržanie sa rušivej činnosti, pokiaľ k nej ešte nedošlo (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 06.03.2001 sp.zn. 22 Cdo 2162/1999). V nadväznosti na uvedené súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobca preukázal existenciu hrozby aj vážnosť tejto hrozby. V tejto súvislosti argumentoval, že e-mailom zo dňa 14.02.2018 o 13:10 hod. z adresy P.sk (č.1. 79) žalovaný vyzval žalobcu, aby odstránil kontajnerové stojisko, ktoré sa

nachádza na jeho pozemku, v opačnom prípade ho dá odstrániť na svoje náklady a vzniknuté trovy si bude vymáhať od žalobcu, v odpovedi na e-mail žalobcu zo dňa 13.08.2018 (č.1. 86) žalovaný uviedol, že predmetné pozemky kúpil aj s vecami, ktoré na nich ležali a stáli a poukázal na to, že žalobca mu nepredložil žiaden dôkaz o vlastníctve predmetnej stavby (kontajnerového stojiska), ako ani dôkaz o tom, že je legitimovanou osobou, s ktorou môže rokovať o odstránení stavby, aj keď z jeho právnej analýzy vyplýva, že predmetom vypratania môžu byť len samotné kontajnery na smeti, ktoré má žalobca umiestnené na jeho pozemku. Dodal, že žalovaný vyzval preto žalobcu, aby bez zbytočného odkladu predložil dôkaz o vlastníctve predmetnej stavby kontajnerového stojiska alebo aby dobrovoľne vypratá jeho nehnuteľnosť, na ktorej má umiestnené hnuťelné veci vo svojom vlastníctve. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že aj v tomto súdnom konaní žalovaný sponchybňoval vlastnícke právo vlastníkov bytov a nebytových priestorov k prístrešku pre kontajnery a súčasne tvrdil, že v skutočnosti je vlastníkom tohto prístrešku on samotný. Žalovaný vo svojej duplike zo dňa 04.11.2019 dokonca výslovne uviedol, že ak chce „ako vlastníka kontajnerového prístrešku a pozemkov pod ním kontajnerový prístrešok zbúrať, je to jeho plné právo ako vlastníka nehnuteľnosti - stavby“. Je teda nepochybné, že žalovaný sa jednak (nesprávne) považuje za vlastníka predmetného prístrešku pre kontajnery, jednak chce tento prístrešok zo svojich pozemkov odstrániť (zbúrať). Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že existuje vážna a bezprostredná hrozba, že žalovaný by - bez zásahu súdu - odstránil, poškodil alebo inak znemožnil užívanie predmetného prístrešku pre kontajnery a v celom rozsahu sa stotožnil s argumentáciou žalobcu, že zničenie či poškodenie stavby - prístrešku pre kontajnery je potrebné vnímať ako vážne ohrozenie, ktoré by spôsobilo vlastníkom bytov a nebytových priestorov vážnu ujmu na ich právach - okrem vzniku samotnej škody na tejto stavbe by muselo dôjsť k zabezpečeniu zhotovenia novej veci (nového prístrešku pre kontajnery), pričom až do toho času by vlastníci bytov a nebytových priestorov nemali k dispozícii miesto, kam by mohli odkladať svoje kontajnery na odpad, resp. odpad samotný. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal na to, že v zmysle § 3 ods. 2 vyhlášky Ministerstva životného prostredia SR, ktorou sa ustanovujú podrobnosti o všeobecných technických požiadavkách na výstavbu a o všeobecných technických požiadavkách na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie, stavba, ktorej užívaním vzniká odpad, musí mať vyriešené nakladanie s odpadom v súlade s osobitnými predpismi (napr. zákonom č. 79/2015 Z.z. o odpadoch). Podľa § 16 ods. 1 citovanej vyhlášky stavba sa navrhuje a zhotovuje tak, aby boli splnené podmienky okrem iného aj na odstraňovanie pevného odpadu. Podľa § 44 ods. 3 citovanej vyhlášky bytový dom musí mať zabezpečené zariadenie na hygienicky bezchybné a požiarne bezpečné ukladanie domového odpadu. Z citovaných ustanovení je teda podľa súdu prvej inštancie zrejme, že odstránením prístrešku pre kontajnery by predmetný bytový dom na E. F. Č. XX Z. K. prestal spĺňať všeobecné technické požiadavky na stavby a súčasne by nemal zabezpečené nakladanie s odpadom v súlade s osobitnými predpismi o nakladaní s odpadom a o ochrane životného prostredia. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobe žalobcu vyhovel.

7. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s námietkou žalovaného, že žalobný návrh je nevykonateľný, resp. koncipovaný príliš široko. Podľa názoru súdu prvej inštancie každému rozumnému (priemerne rozumovo vyspelému) človeku musí byť zrejme, akých činností sa má žalovaný zdržať - činností, ktoré by prístrešok zničili, poškodili alebo znemožnili jeho užívanie (napr. úplným obkopením). Zároveň dodal, že platí všeobecné pravidlo zakotvené v ust. § 127 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka, že vlastníka veci sa musí zdržať všetkého, čím by nad mieru primeranú pomerom obťažoval iného alebo čím by vážne ohrozil výkon jeho práv; preto najmä nesmie ohroziť susedovu stavbu alebo pozemok úpravami pozemku alebo úpravami stavby na ňom zriadenej bez toho, že by urobil dostatočné opatrenie na upevnenie stavby alebo pozemku. Vlastníci susediacich pozemkov sú povinní umožniť na nevyhnutnú dobu a v nevyhnutnej miere vstup na svoje pozemky, prípadne na stavby na nich stojace, pokiaľ to nevyhnutne vyžaduje údržba a obhospodarovanie susediacich pozemkov a stavieb. Podľa súdu prvej inštancie, porušením povinnosti uloženej týmto rozsudkom teda nemôže byť taká činnosť, ktorá je vykonávaná v súlade s príslušnými právnymi predpismi, t.j. v súlade s citovanými ust. § 127 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka a s príslušnými stavebnými predpismi. Protiprávnosť takejto činnosti je v takom prípade vylúčená, pretože ide o výkon iného zákonného oprávnenia. Podľa názoru súdu prvej inštancie nejde preto o neprimerané obmedzenie vlastníckeho práva žalovaného v prípade, že žalovaný bude toto svoje vlastnícke právo vykonávať dobromyseľne (v dobrej viere), v súlade s príslušnými právnymi predpismi, dbajúc pritom na práva a oprávnené záujmy iných. Žalobca vo svojej žalobe v žalobnom návrhu síce uvádzal dva samostatné výroky - žalobné nároky, súd prvej inštancie žalobou uplatnené nároky posúdil ako zhodné, t.j. ako jeden a ten istý žalobou uplatnený nárok. Súd prvej inštancie uvedené odôvodnil tým, že z jazykového hľadiska totiž nie je rozdiel medzi povinnosťou zdržať sa odstránenia

stavby a zákazom odstránenia stavby. Poukázal na to, že aj v zmysle konštantnej judikatúry platí, že žalobe, ktorou sa žiada, aby súd zakázal žalovanému neoprávnené rušenie vlastníka vo výkone jeho vlastníckeho práva, treba klásť na roveň aj zaviazanie žalovaného, aby sa zdržal neoprávneného rušenia (porovnaj stanovisko Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.06.1972 sp.zn. Cpj 59/71, R 65/1972). Dodal, že súd pritom posudzuje podania strán podľa ich obsahu (§ 124 ods. 1 Civilného sporového poriadku). Súd prvej inštancie preto podanie žalobcu doručené súdu dňa 29.11.2022 podľa jeho obsahu nevyhodnotil ako čiastočné späťvzatie žaloby, ale len ako upresnenie žalobného návrhu, ktorý tvorí povinnú náležitosť žaloby (§ 132 ods. 1 Civilného sporového poriadku). Súd prvej inštancie z tohto dôvodu ani nerozhodoval v rozsudku o tomto čiastočnom späťvzati žaloby. Súd prvej inštancie tiež vo výroku rozsudku pristúpil k menšej úprave žalobného petitu (výroku rozsudku) oproti žalobnému návrhu žalobcu s odôvodnením, že aj keď je súd v sporovom konaní viazaný žalobným návrhom žalobcu, nie je ním viazaný doslovne. Súd prvej inštancie vysvetlil, že súd posudzuje každé podanie podľa jeho obsahu, pri formulovaní výroku môže použiť iné slová, ako navrhoval žalobca, pretože iba súd rozhoduje o tom, ako bude formulovaný výrok jeho rozhodnutia, a to tak, aby bol tento výrok dostatočne určitý a vykonateľný v prípadnom exekučnom konaní. Dodal, že pri formulácii výroku rozhodnutia však súd musí dbať o to, aby tento výrok z obsahového hľadiska vyjadroval to, čoho sa žalobca podanou žalobou domáhal. Súd prvej inštancie preto vo výroku tohto rozsudku doplnil číslo príslušného listu vlastníctva a vypustil slová „demolácia“ a „prevrhnutie“, ktoré sú identické so slovami „zbúranie“ a „prevrátenie“, a tiež celý výrok mierne upravil tak, aby bol tento jednoznačný a zrozumiteľný. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku tak, že v konaní plne úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v zákonom ustanovenej lehote odvolanie, a to voči všetkým výrokom, pretože ich považuje za vecne nesprávne, nezákonné a en bloc arbitrárne. Žalovaný sa pridržiava a súčasne odkazuje v plnom rozsahu na svoju doterajšiu skutkovú, vecnú, ako aj právnu argumentáciu. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietne a zaviazá žalobcu nahradiť žalovanému 100 % náhrady trov konania; eventuálne, aby odvolací súd zrušil rozsudok, a aby vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie žalovaný oprel o tieto odvolacie dôvody: súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane - žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP), rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP). Žalovaný zdôraznil, že žalobca nemá aktívnu vecnú legitímáciu na podanie predmetnej žaloby, pretože zastupovanie vlastníkov bytov a nebytových priestorov na adrese E. F.. Č.. XX, K. (ďalej aj bytový dom) v rozsahu, ako uvádza žalobca, nie je výkonom správy tak, ako je upravené zákonom č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Podľa žalovaného oprávnenie žalobcu podať žalobu v predmetnom znení nielenže nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu, ale ani z uzatvorenej zmluvy o výkone správy bytového domu, pretože jej predmetom je správa bytového domu a nie zastupovanie vlastníkov bytov a nebytových priestorov bytového domu. Podľa žalovaného, nejde o výkon správy v zmysle jej legálnej definície v ustanovení § 6 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov). Uviedol, že z článku III ods. 1 písm. c) zmluvy o výkone správy, uzavretej medzi správcom a vlastníkami bytov/nebytových priestorov v bytovom dome, vyplýva, že práva a povinnosti správcu sa vzťahujú na správu bytového domu; naopak, v prípade akceptovania nelogickej argumentácie žalobcu by mohla nastať absurdná situácia, keď by správca zastupoval ktoréhokoľvek z vlastníkov podľa predchádzajúcej vety v akomkoľvek spore, t. j. bez ohľadu na to, či by to bolo v súvislosti s bytovým domom, alebo nie. Ďalej podľa žalovaného žalobu v znení, v akom bola podaná žalobcom, nemožno považovať za výkon správy bytového domu, keďže predmetom žaloby je o. i. žiadosť žalobcu o posúdenie vlastníctva k stavebnému objektu SO 106 - Prístrešok pre kontajnery (ďalej len „Kontajnerový prístrešok“). Žalovaný namietal, že kontajnerový prístrešok nikdy nebol súčasťou spoluvlastníckych podielov jednotlivých vlastníkov bytov/nebytových priestorov v bytovom dome; v tomto prípade ide podľa neho o spor o právo, nie o záležitosť týkajúcu sa správy bytového domu, preto žalobca nebol oprávnený podať v prospech vlastníkov žalobu. Ďalej namietal, že zmluva o prevode vlastníctva bytu a nebytového priestoru (príloha č. 5 žaloby), ktorou žalovaný odvodzuje svoje právo zastupovať vlastníkov v tomto spore, nemá ako dôkaz právnu relevanciu, keďže

žalobca nepreukázal, či ide o finálne znenie zmluvy, ktoré podpisovali zmluvné strany, t.j. spoločnosť GTC Real Estate Vinohrady s.r.o. ako predávajúci a každý z vlastníkov - ako tzv. formulárový typ zmluvy; resp. nebolo preukázané, že do zmluvy nebolo ďalej zasahované (s výnimkou identifikácie zmluvných strán), takéto dôkazy preukazujúce finálne znenie zmluvnej dokumentácie počas konania ani neboli žalovanému doručené na vyjadrenie. Tiež namietal, že neobsahuje presnú špecifikáciu „prístrešku na zberné nádoby na odpad“, ktorý je tak voľne zameniteľný; ide podľa neho o zjavný rozpor s požiadavkou na určitosť právneho úkonu podľa § 37 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“). K citovanému stanovisku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (NS SR) uviedol, že podľa neho ho nie je možné aplikovať na predmetný súdny spor, pretože stanovisko NS SR poukazuje na odlišnú situáciu, t.j. situáciu, kedy boli účastníkom súdneho konania všetci vlastníci. Dodal, že v tomto prípade je však účastníkom konania výlučne iba správca bytového domu (bez aktívnej procesnej legitímácie, pretože zastupuje vlastníkov bez potrebného oprávnenia). Ďalej poukázal na to, že uvedené tvrdenie súdu prvej inštancie nie je správne, pretože obchodná spoločnosť BRATISLAVA PROPERTY SERVICES s. r. o., ktorá v konaní vystupuje v postavení žalobcu, nie je výlučným vlastníkom kontajnerového prístrešku. Uviedol, že vlastními kontajnerového prístrešku sú všetci vlastníci bytov a nebytových priestorov v bytovom dome, ktorých žalobca zastupuje bez potrebného splnomocnenia. Žalovaný namietal tiež skutočnosť, že aby sa súd prvej inštancie podaním žaloby zaoberal otázkou vlastníckeho práva ku kontajnerovému stojisku, mala byť podaná domnelými vlastními žaloba o určenie, či tu právo je alebo nie je, vzhľadom na okruh účastníkov tohto konania však nemôže správca obchádzať inštitút takejto žaloby (inou) žalobou podanou v posudzovanej veci. Žalovaný zdôraznil, že v tomto prípade sa predbežnou otázkou nahrádza nedostatok aktívnej vecnej legitímácie v spore, ak má mať určovací žaloba okrem iného aj preventívny charakter (má predchádzať ďalším sporom), nie je podľa neho v súlade ani s princípom právnej istoty a hospodárnosťou konania, aby týmto konaním iniciovaným správcou súd zasiahol do otázky vlastníckeho práva tak, že by súd svojim rozhodnutím predĺžil stav právnej neistoty a de facto následne donútil iné strany konania (vlastníkov bytov, pretože správca by takéto konanie sám iniciovať nemohol - prostredníctvom tohto konania však toto obchádza v rámci posúdenia predbežnej otázky) do podávania ďalších žalôb, v ktorých by sa táto otázka následne riešila (žaloba o určenie vlastníckeho práva ku kontajnerovému prístrešku). Podľa žalovaného absurditu takéhoto stavu podčiarkuje aj fakt, že ak by súd prvej inštancie v tomto inom konaní následne rozhodol inak a posúdil by, že vlastníci bytov nie sú vlastními kontajnerového prístrešku, vnieslo by to do vzťahov medzi týmito subjektmi ešte väčšiu neistotu. Žalovaný zopakoval, že podstatný je fakt, že správca na podanie žaloby, akú podal, nie je ani oprávnený - nemá na to aktívnu legitímáciu. Podľa žalovaného otázka prípadného skúmania vlastníckeho práva náleží, pokiaľ ide o aktívnu legitímáciu, vlastníkom bytov, nie správcovi, a správca nemôže týmto konaním, ktoré inicioval, túto okolnosť obísť. Žalovaný tiež namietal, že súd prvej inštancie v predmetnom konaní uprel právo na dôkladné, vyčerpávajúce a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia. Následne žalovaný odôvodňoval svoje odvolanie uplatnením testu proporcionality, keďže v danom prípade nie je podľa jeho názoru naplnená druhá zložka testu proporcionality (testu potrebnosti, resp. nevyhnutnosti), pretože žalobca podanou žalobou o splnenie povinnosti obchádza žalobu o určenie, či tu právo je alebo nie je (čo preukazuje aj požiadavka žalobcu o posúdenie vlastníckeho práva „iba“ ako predbežnej otázky). Podľa žalovaného súd prvej inštancie svojvoľnou úpravou žalobného návrhu porušil hrubým spôsobom zásadu rovnosti zbraní a znemožnil žalovanému v konaní pred súdom účinne sa brániť. Takýto postup je podľa žalovaného zároveň hrubým porušením práva žalovaného na spravodlivý súdny proces. Záverom žalovaný poukázal na to, že súd prvej inštancie nesprávne priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu, pretože žalobca podaním zo dňa 29.11.2022 vzal žalobu čiastočne späť. Súd prvej inštancie mal vyhovieť návrhu žalobcu zo dňa 19.11.2022 (podanie malo byť súdom podľa obsahu vyhodnotené ako čiastočné späťvzatie žaloby), konanie v tejto časti zastaviť a v časti, v ktorej bol žalobca neúspešný, priznať žalovanému voči žalobcovi náhradu trov konania. Žalovaný má za to, že rozsudok je v celom rozsahu, t.j. vo výroku I ako aj vo výroku II, vecne nesprávny, arbitrárny a en bloc nezákonný.

9. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu predniesol, že práve odvolanie žalovaného možno považovať za zmätočné, vo svojich tvrdeniach vzájomne si odporujúce taktiež neprehľadné, pretože žalovaný síce citáciou niektorých písmen ustanovenia § 365 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. uviedol, o aké odvolacie dôvody oprel svoje odvolanie, avšak z ďalšieho textu odvolania nie je zjavné, ktoré námietky žalovaného voči rozsudku sa ku konkrétnemu písmenu ust. § 365 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. vzťahujú a v čom teda prvoinštančný súd konkrétne pochybil. K opätovným námietkam žalovaného v podanom odvolaní ohľadom aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na podanie žaloby, uviedol, že výklad žalovaného o nedostatku aktívnej v legitímácie žalobcu na podanie takejto žaloby je nesprávny a

právne ani neobstojí, a bol prekonaný novelizáciou zákona č. 182/1993 Z.z. Na základe uvedených skutočností mal teda žalobca za účelom ochrany majetku vlastníkov bytov a nebytových priestorov bytového domu aktívnu vecnú legitimáciu na podanie žaloby voči žalovanému. Žalobca zopakoval, že bol oprávnený podať žalobu voči žalovanému, z dôvodu, že kontajnerový prístrešok tvorí príslušenstvo bytového domu, ku ktorému žalobca vykonáva správu. Žalobca považuje vlastnícke právo vlastníkov bytov a nebytových priestorov bytového domu za jednoznačne preukázané, žalovaný pred podaním žaloby nespochybňoval vlastnícke právo vlastníkov bytov a nebytových priestorov bytového domu ku kontajnerovému prístrešku, žalovaný viackrát vyzýval vlastníkov bytov nebytových priestorov bytového domu na odstránenie kontajnerového prístrešku z pozemkov vo vlastníctve žalovaného, preto nebol žiaden dôvod, aby žalobca podával žalobu o určenie vlastníckeho práva. Podľa žalobcu, podanie určovacej žaloby za daných okolností a stavu veci by nemalo žiadne právne opodstatnenie a súčasne by nesmerovalo k ochrane ohrozeného práva vlastníkov bytov a nebytových priestorov bytového domu ku kontajnerovému prístrešku. Žalobca taktiež odmieta tvrdenia žalovaného ohľadne nepreukázania finálneho znenia zmluvy, ktoré podpisovali zmluvné strany, t.j. spoločnosť GTC Real Estate Vinohrady s.r.o. ako predávajúci a každý z vlastníkov, resp. že do zmluvy nebolo ďalej zasahované. V tejto súvislosti odkázal na odôvodnenie súdu prvej inštancie v bode 37 rozsudku. K tvrdeniu žalovaného o porušení zásady rovnosti zbraní žalobca uviedol, že takéto tvrdenia odmieta, nakoľko petit žaloby bol dostatočne určitý a bolo z neho jednoznačne zrejmé, čoho sa žalobca v konaní domáha. V tejto súvislosti dodal, že súd prvej inštancie vzhľadom na obsah petitu žaloby rozhodol plne v súlade s návrhom žalobcu, uložil žalovanému povinnosť zdržať sa presne tých činností, ktoré v petite žaloby navrhol. Žalobca taktiež odmieta tvrdenia žalovaného, že súd prvej inštancie nesprávne priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu, pretože žalobca podaním zo dňa 29.11.2022 vzal žalobu čiastočne späť. Žalobca v tejto súvislosti upozorňuje na skutočnosť, že oba výroky, ktoré boli pôvodne v žalobe uvedené, boli obsahovo totožné a takto ich vyhodnotil aj súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 27.10.2022. V nadväznosti na uvedený právny názor súdu prvej inštancie žalobca podaním zo dňa 29.11.2022 oznámil súdu, že vzhľadom na obsahovo totožné výroky toho istého zákazu/zdržania sa činnosti vo vzťahu k žalovanému, berie žalobu tejto časti späť. Súčasne však žalobca poukázal na skutočnosť, že súd prvej inštancie od začiatku konania koná vlastne o jednom nároku žalobcu spočívajúcom uložení povinnosti žalovanému zakázať/zdržať sa v petite vymedzených činností vo vzťahu ku kontajnerovému prístrešku. Súd prvej inštancie s ohľadom na podanie žalobcu zo dňa 29.11.2022 správne vyhodnotil takéto podanie žalobcu podľa svojho obsahu, nie ako jeho čiastočné späťvzatie a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania. Na základe vyššie uvedených skutočností žalobca odvolaciemu súdu navrhol, a by v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP predmetný rozsudok ako vecne správny potvrdil.

10. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedol, že v plnom rozsahu zotrváva na svojej doterajšej skutkovej, vecnej, ako aj právnej argumentácii uvedenej vo svojich doterajších písomných podaniach, ako aj v doterajších ústnych vyjadreniach žalovaného zachytených v zápisniciach zo súdnych pojednávaní, resp. v zvukových záznamoch o priebehu jednotlivých súdnych pojednávaní, ktoré predstavujú neoddeliteľnú súčasť spisu, a na zdôvodnení odvolacích dôvodov uvedených v odvolaní žalovaného proti rozsudku. Žalovaný považuje tvrdenia žalobcu uvedené v jeho vyjadrení za účelové, nepreukázané a zavádzajúce, ktoré nemôžu obstáť ani s poukazom na objektívne preukázaný skutkový stav a ani z právneho hľadiska. Žalovaný zopakoval, že predovšetkým nesúhlasí s názorom žalobcu o aktívnej vecnej legitimácii žalobcu na podanie predmetnej žaloby voči žalovanému. Svoju argumentáciu oprel o ustanovenia § 6 ods. 2 písm. d) a e) zákona č. 182/1993 Z.z. Podľa jeho názoru z gramatického výkladu predmetného ustanovenia nevyplýva, a nepochybne ani nebolo cieľom zákonodarcu, splnomocniť správcu bytového domu na podanie žaloby tak, aby sa dotýkala posudzovania otázky vlastníckeho práva tretích osôb. Trvá na tom, že takto podaná žaloba obchádza podanie žaloby o určenie vlastníckeho práva ku kontajnerovému stojisku. Podľa žalovaného vlastníci bytov a nebytových priestorov si nemôžu svoje domnelé vlastnícke právo ku kontajnerovému stojisku odvodzovať iba z neurčitej a nejasnej formulácie ustanovenia príslušného nadobúdacieho titulu. Dodal, že nepresná špecifikácia „prístrešku na zberné nádoby na odpad“, spôsobuje, že prístrešok je voľne zameniteľný s iným prístreškom, resp. s inou stavbou, čo predstavuje zjavný rozpor s požiadavkou na určitosť právneho úkonu. K tvrdeniam žalobcu, že petit žaloby je jednoznačný a zrozumiteľný, a teda vykonateľný, považuje žalovaný za nesprávne a v rozpore s ustanoveniami právneho predpisu § 216 ods. 1 CSP. Záverom žalovaný zdôraznil, že ak by hypoteticky napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie nadobudlo právoplatnosť a stalo sa tak vykonateľným exekučným titulom, bude neprípustné (na neurčité obdobie a bez akejkoľvek finančnej náhrady) zasahovať do vlastníckeho práva žalovaného

k pozemku, na ktorom stojí kontajnerové stojisko, čo predstavuje absolútny rozpor s princípom proporcionality.

11. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného zopakoval, že predmetom žaloby je domáhanie sa uloženia povinnosti žalovanému vykonať vhodné primerané opatrenia na odvrátenie hroziacej škody. Zdôraznil, že predmetom žaloby teda nebolo určenie vlastníckeho práva ku kontajnerovému prístrešku. V tejto súvislosti dodal, že ak súd prvej inštancie v konaní ako predbežnú otázku obligatórne posudzoval otázku vlastníckeho práva vlastníkov bytov a nebytových priestorov bytového domu, táto skutočnosť neznamená, že predmetom konania bola žaloba určenie vlastníckeho práva. V nadväznosti na to označil tvrdenia žalovaného za irelevantné. Žalobca sa taktiež nestotožňuje s tvrdením žalovaného, podľa ktorého „súd svojvoľnou úpravou žalobného petitu (doplnením konkrétneho listu vlastníctva) porušil hrubým spôsobom zásadu rovnosti zbraní v neprospech žalovaného a znemožnil žalovanému v konaní účinne sa brániť.“ Žalobca takéto účelové tvrdenia žalovaného odmietol, keď doplnenie listu vlastníctva do výrokovej časti rozsudku nemalo žiaden vplyv na porušenie zásady rovnosti zbraní v neprospech žalovaného a už vôbec neznamenalo žalovanému účinne sa v konaní brániť. Žalobca sa taktiež nestotožňuje s názorom žalovaného, podľa ktorého sa malo v prípade podania žalobcu zo dňa 29.11.2022 jednať o zúženie predmetu žaloby, jej čiastočné späťvzatie. Žalobca opätovne poukázal na skutočnosť, že oba výroky, ktoré boli pôvodne v žalobe uvedené, boli obsahovo totožné a takto ich vyhodnotil aj súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 27.10.2022, pričom uvedené právne posúdenie bližšie konkretizoval v bode 46 odôvodnenia rozsudku. Žalobca zdôraznil, že súd prvej inštancie od začiatku konania konal iba o jednom nároku žalobcu spočívajúceho v uložení povinnosti žalovanému zakázať/zdržať sa v petite vymedzených činnosti vo vzťahu ku kontajnerovému prístrešku. Žalobca poukázal na to, že súd prvej inštancie podanie žalobcu zo dňa 29.11.2022 vyhodnotil podľa svojho obsahu ako upresnenie žalobného návrhu s čím žalobca plne súhlasí.

12. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP) a v podrobnostiach poukazuje na vyčerpávajúce skutkové a právne zdôvodnenie rozhodnutia, v ktorom sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými aspektmi prejednávanej veci; dostatočne rozviedol rozhodujúci skutkový stav, opísal priebeh konania, uviedol stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, ako aj výsledky vykonaného dokazovania s tým, že citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré adekvátne vysvetlil (§ 387 odsek 2 CSP).

13. Z hľadiska skutkového stavu veci vychádzal odvolací súd zo zistení súdu prvej inštancie podľa ktorých, kolaudačným rozhodnutím zo dňa 27.09.2010 č. F. Q. A. - XXXX/XXXX - N. M. Č. K. - G. M., Miestny úrad Bratislava - Nové Mesto, oddelenie územného konania a stavebného poriadku povolilo spoločnosti GTC Real Estate Vinohrady s.r.o., so sídlom Ulica 29. augusta 2, Bratislava, IČO: 36 282 570, ako stavebníkovi užívanie stavby - Obytný súbor W. O., časť Q. Q., Q. K., s členením na stavebné objekty: A. XXX - K. V. „„, A. XXX - M. Z. K., A. XXX - M. Z. K., A. XXX - M. Z. K., A. XXX - M. Z. K., A. XXX - O. pre C., A. XXX - A. Ú. Q. O. R., A. XXX - Pož. G., A. XXX - U. M., A. XXX - O. Z., A. XXX - O. G., A. XXX - Z. U. Q. A. XXX - O. V., M., na pozemkoch parc. č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX/X, X, X, X Q. X, XXXX, XXXX/X, XXXX, XXXX, XXXX/X, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX Q. XXXX. Spoločnosť GTC Real Estate Vinohrady s.r.o. zmluvami o prevode vlastníctva bytu a nebytového priestoru previedla byty v bytovom dome na jednotlivých vlastníkov. Podľa zmluvy o prevode vlastníctva bytu a nebytového priestoru zo dňa 30.12.2010 uzavretej medzi spoločnosťou GTC Real Estate Vinohrady s.r.o. ako predávajúcim a T. M. C., O. ako kupujúcim je príslušenstvom bytového domu (aj) prístrešok na zberné nádoby na odpad (čl. III ods. 3.4 zmluvy). Predmetom zmluvy je prevod vlastníckeho práva k bytu vrátane spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu a príslušenstva bytového domu a spoluvlastníckeho podielu na pozemku pod bytovým domom. Poloha prístrešku na kontajnery (kontajnerového stojiska) patriaceho k obytnému súboru W. O. vyplýva z porealizačného geodetického zamerania stavby zo dňa 17.06.2010, z výrezov z katastrálnej mapy (z mapovej aplikácie ZBGIS) a najmä z meračského náčrtu zo dňa 17.10.2018 „. A. - U. A. W. O., vyhotoveného spoločnosťou GEOMETRES s.r.o. Tento prístrešok pre kontajnery je postavený na pozemkoch parc. č. XXXX/X a parc. č. XXXX/XX (predtým parc. č. XXXX), zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX pre k. ú. Z.. Vlastníkom týchto pozemkov je podľa výpisu z listu vlastníctva č. XXXX pre k. ú. Z. žalovaný. Kúpnu zmluvou o prevode vlastníckeho práva k cestnému telesu zo dňa 08.09.2016 žalovaný kúpil od spoločnosti GTC

žalobcu ako správcu bytového domu je limitovaná výkonom tých práv, ktoré sú spojené so správou bytového domu a jeho príslušenstva v rozsahu daným zákonom č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Podľa § 6 odsek 2 písmeno d/ je správou domu aj obstarávanie služieb a tovaru, ktorými správca alebo spoločenstvo zabezpečuje pre vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome vymáhanie škody, nedoplatkov vo fonde prevádzky, údržby a opráv a iných pohľadávok a nárokov. Zákonom č. 283/2019 Z.z. bol do ustanovenia § 9 zákona č. 182/1993 Z.z. vložený ods. 7, ktorý upravuje, že spoločenstvo a správca sú povinní vykonávať správu domu samostatne v mene a na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Spoločenstvo a správca vo vlastnom mene zastupujú a konajú na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome pred súdom a iným orgánom verejnej moci; toto zastupovanie trvá, ak sa v konaní pred súdom alebo iným orgánom verejnej moci nepreukáže rozpor záujmov spoločenstva alebo správcu so záujmom zastupovaných vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Po zmene zákona č. 182/1993 Z.z. zákonom č. 283/2018 Z.z. účinný od 01.11.2018 (bez prijatia prechodných a záverečných ustanovení), správca má postavenie nepriameho zástupcu (§ 9 ods. 7... správca vo vlastnom mene zastupuje a koná na účet vlastníkov bytov...) v konaniach pred súdom, čo znamená, že správca v spojení s výkonom správy nadobudol oprávnenie uplatňovať hmotnoprávny nárok za vlastníkov bytov. Keďže takéto oprávnenie priznal zákon č. 183/1993 Z.z. správcovi aj v spojení s vymáhaním škody, potom súd prvej inštancie správne argumentoval výkladom, že právo žalobcu vymáhať škodu za vlastníkov bytov v konaní pred súdom subsumuje v sebe aj právo chrániť vlastníkov pred hroziacou škodou. Aj v prípade žaloby na vymáhanie škody podanej správcom bytového domu môže byť totiž rozhodným aj prejudiciálne zodpovedanie otázky vlastníckeho práva poškodených vlastníkov bytov. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie preto nevidí dôvod prečo oprávnenie žalobcu ako správcu bytového domu vymáhať za vlastníkov bytov škodu by nemalo platiť aj pre ochranu podľa ustanovenia § 417 odsek 2 Občianskeho zákonníka, teda na podanie žaloby na odvrátenie hroziacej škody. Je vecou žalobcu, aký prostriedok ochrany svojich práv si zvolí. Určenie kto je vlastníkom predmetného kontajnerového stojiska je len jednou z predbežných otázok podstatných pre danú vec, ktorú musel súd prvej inštancie vyriešiť, aby mohol vyhodnotiť, či môže byť predmetná žaloba dôvodná, nie je možné totiž a priori vylúčiť situáciu, kedy osoba odlišná od vlastníka veci má túto vec vo svojej držbe oprávnené a z tohto pohľadu potom nemá význam viesť samostatné konanie o určenie práva za účelom zodpovedania len jednej parciálnej, prejudiciálnej otázky. Preto na základe uvedeného neobstojí ani námietka žalovaného o nerozlíšení prípustných a neprípustných zásahov do jeho vlastníckeho práva v konkurencii práva žalobcu na výkon správy prostredníctvom testu proporcionality s argumentáciou, že v danom prípade je jedinou alternatívou určovacia žaloba o existencii vlastníckeho práva, ktorou by mohol byť dosiahnutý cieľ, respektíve naplnená zložka testu proporcionality o potrebnosti danej žaloby.

17. Žalovaný záver súdu prvej inštancie o tom, že prístrešok na kontajnery tvorí príslušenstvo bytového domu spochybnil odvolacou námietkou, že zmluva o prevode vlastníctva bytu a nebytového priestoru identifikovaná ako príloha 5 žaloby (č.1. 46 spisu), keďže je to len formulárový typ zmluvy nemá ako dôkaz právnu relevanciu, pretože nie je preukázané, žeby do nej nebolo ďalej zasahované. Žalovaný však prehliadol, že súd prvej inštancie svoj právny záver k tejto spornej otázke nezaložil len na zisteniach vyplývajúcich zo vzorovej zmluvy o prevode vlastníctva bytov. Z bodu 37 odôvodnenia napadnutého rozsudku zrozumiteľne vyplýva, že súd prvej inštancie svoj právny záver odvodil primárne z obsahu konkrétnej zmluvy o prevode vlastníctva bytu a nebytového priestoru zo dňa 30.12.2010 uzavretej medzi spoločnosťou GTC Real Estate Vinohrady s.r.o. ako predávajúcim a T. M. C., O. ako kupujúcim, kde v čl. III ods. 3.4 je uvedené, že príslušenstvom bytového domu je aj prístrešok na zberné nádoby na odpad. Zo zápisnice z pojednávania zo dňa 17.01.2023 (č.1. spisu - 448) vyplýva, že tento dôkaz bol v spore riadne procesné predpokladaným spôsobom vykonaný, pričom rovnopis tejto zmluvy prevzal právny zástupca žalovaného osobne pri predbežnom prejednaní sporu dňa 17.06.2020 (č.1. spisu 288). Odvolací súd v tejto súvislosti prednáša, že pre účely dokazovania nepostačuje holé popretie dôkazu. Popretie dokazuje potrebné podložiť iným navrhnutým dôkazom, ktorý by vyvrátil pravosť namietaného dôkazu, pričom podľa procesného deja v tejto veci zdokumentovaného obsahom spisu, žalovaný takto nepostupoval.

18. V podmienkach preskúmvanej veci nie je možné súhlasiť ani s odvolacou námietkou žalovaného o neurčitosti žalobného návrhu a porušenia zásady rovnosti zbraní sporu súdom prvej inštancie tým, že preformuloval žalobný petit v prospech žalobcu a doplnil do neho aj číslo listu vlastníctva. Vo vzťahu k otázke úpravy žalobného petitu súd prvej inštancie zdôraznil, že pri formulácii výroku nedodrжал doslovné znenie návrhu žalobcu, pretože niektoré použité výrazové prostriedky sa obsahovo prekrývali a

z pohľadu určitosťi identifikácie kontajnerového prístrešku doplnil príslušné číslo listu vlastníctva, avšak s tým, že zachoval pôvodný zmysel žalobného petitu. Od momentu začatia sporu bolo v súdnej veci zrejmé, nielen zo žalobného petitu ale aj z obsahu samotnej žaloby čoho sa žalobca domáha, aký žiada medzi sporovými stranami nariadiť stav veci. Cieľom bolo, aby žalovaný nijakým spôsobom nezasiahol do kontajnerového prístrešku, zakázať mu také konanie, ktorým by zasiahol do stavebnej funkčnosti kontajnerového prístrešku. Pri presadzovaní procesného práva bolo procesnou povinnosťou žalobcu skutkovo a právne odôvodniť svoj nárok a petitom vymedziť predmet konania, teda tento individualizovať, čo má význam pre otázku litispendencie, pre vzťah jednotlivých druhov žalôb (určovací, konštitutívny a na plnenie), pre rozsah právoplatnosti a pre výkon navrhovaného rozhodnutia, pretože exekučný súd už nemôže vykonávať úpravy výroku rozhodnutia. Civilný sporový poriadok v ustanovení § 132 ani v ustanovení § 127 neustanovuje presnú štruktúru žaloby. Náležitosti žaloby sú upravené v ustanovení § 132 odsek 1 CSP, podľa ktorého sa v žalobe okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh. V zmysle uvedeného potom žalobný návrh/petit nemusí mať určitú predpísanú formu, iba zo žaloby ako celku musí byť zrejmé, čo sa ňou žiada. V civilnom súdnom procese platí, že súd posudzuje procesné úkony podľa ich obsahu, žalobný petit súd nesmie prekročiť a z obsahového hľadiska je povinný žalobný petit vyčerpať. Súd ale nie je do posledného detailu otrocky viazaný žalobným petitom, preto neporuší označené povinnosti, ak použitím konkrétneho slovného spojenia alebo doplnením presnosti označenia podľa obsahu žaloby vyjadrí vo výroku svojho rozhodnutia práva a povinnosti, ktorých sa žalobca domáhal, o ktorý prípad ide aj v prejednávanej veci. Z obsahu žaloby je zrejmé, že žalovaná povinnosť sa jednoznačne a výlučne viaže k listu vlastníctva č. 7317 a postupom súdu prvej inštancie bol napravený len formálny nedostatok žalobného petitu, bez toho aby sa narušil zmysel žaloby, čo znamená, že súd prvej inštancie svoje procesné povinnosti vo vzťahu k žalovanému neporušil.

19. K námietke žalovaného vo vzťahu k rozhodnutiu o nároku na náhradu trov konania odvolací súd zdôrazňuje, že nárok na náhradu trov sporového konania je upravený predovšetkým v ustanovení § 255 odsek 1 Civilného sporového poriadku, z ktorého vyplýva, že základným kritériom rozhodovania o nároku na náhradu trov konania je úspech vo veci. Zásada úspechu vo veci je v zmysle ustanovenia § 256 Civilného sporového poriadku doplnená zásadou zavinenia v prípade zastavenia konania. Vecou sa rozumie predmet konania, tak ako bol vymedzený žalobou. Odvolací súd v kontexte aj s vyššie prednesenou argumentáciou opakuje, že predmet sporového konania vymedzujú dva prvky, a to jeho predmet určený požadovanými účinkami súdneho rozhodnutia vyjadrený žalobným petitom a základ, ktorým sú skutočnosti, ktoré žalobca predniesol k odôvodneniu žalobného petitu. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania má byť logickým ukončením celého súdneho konania. Odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca titulom rovnakého skutkového základu urobil predmetom sporu vo svojej podstate uloženie jednej rovnakej povinnosti vyjadrenej dvomi žalobnými petiti. Vyslovenie povinnosti zdržať sa odstránenia kontajnerového prístrešku a vyslovenie zákazu odstránenia kontajnerového prístrešku je vyjadrením rovnakého významu a z procesného pohľadu je potom jeden žalobný petit nadbytočný, ktorý nebolo potrebné osobitne procesné riešiť jeho späťvzatím, pretože podľa skutkového vymedzenia základu žaloby nejde o dve samostatné veci v právnom zmysle slova a súd prvej inštancie svojím rozhodnutím vysporiadal celý uplatnený nárok. Uvedené znamená, že pri zohľadnení jedného skutkového základu v kontexte celej veci pre vyhodnotenie úspechu vo veci, vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania aj podľa názoru odvolacieho súdu bolo potrebné vziať do úvahy výlučne len konečný úspech žalobcu.

20. Odvolací súd neuznal ani námietku žalovaného o nedostatkoch odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, naopak konštatuje jeho precíznosť pri rešpektovaní povinností, ktoré na odôvodnenie rozsudku kladie ustanovenie § 220 odsek 1 CSP. Z napadnutého rozhodnutia zrozumiteľne a logicky vyplýva, ktoré skutočnosti vzal súd prvej inštancie za základ svojho rozhodnutia, ako sa vysporiadal s procesnou obranou žalovaného, podľa ktorej právnej normy rozhodol a akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov. Zistený skutkový stav poskytuje oporu napadnutému rozhodnutiu. Súd prvej inštancie správne ustálil, že aj žaloba na ochranu pred hroziacou škodou je výkonom práva vo veci spojenej so správou bytového domu a jeho príslušenstva, že žalujúci správca je preto v spore vecne aktívne legitimovaný a napadnutý rozsudok je z hľadiska uplatnených odvolacích námietok správny. Preto odvolací súd tento rozsudok postupom podľa § 387 odsek 1, 2 CSP potvrdil.

21. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 odsek 1 v spojení s § 262 odsek 1 CSP. Žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov

odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 odsek 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

22. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).